

General | | Actualitzat el 26/07/2022 a les 08:00

A tu no et vam criar així i tampoc has sortit tan malament. Et sona?

No, no cal que defensem a capa i espasa la nostra criança, que citem cada vegada l'evidència científica i l'OMS... Només hem de sentir-nos segurs/es de nosaltres mateixos/es

[inicicentrareport]No és cap novetat afirmar que **la manera que tenim de criar** ha canviat respecte a com ho van fer els nostres pares. Tampoc és cap sorpresa afirmar que el món ha canviat en general. Sense anar més lluny, durant els primers anys de criança de la majoria de nosaltres no existia Internet. I això ja fa que sigui un món totalment diferent.

Té sentit que de la mateixa manera que evoluciona la forma de vestir, de comunicar-se, i fins i tot el llenguatge, canviï també la manera en que tenim d'entendre l'educació i la criança. No només perquè apareix **nova evidència científica**, sinó també perquè la manera en què entem el món i ens relacionem amb ell també canvia. I per tant, ho fa també el que creiem que és important transmetre a les criatures.

El que passa és que aquest canvi, aquesta manera diferent de fer, **no sempre és fàcil d'entendre** per les altres generacions. No fa gaire, una mare que assistia regularment al grup de bimaternitat, explicava com la seva mare, mig sorpresa, mig enfadada, li havia dit: "És que no entenc perquè ho busques a Google enlloc de preguntar-me a mi, que he tingut tres fills i no ho he fet tan malament eh!".

Crec que en la frase d'aquesta mare podem entendre molt bé que se'ls hi mou també a elles quan nosaltres som mares i fem les coses de manera tan diferent. Potser **esperaven ser més útils**. Potser pensaven que ara per fi podrien transmetre a algú altre tot allò que havien après durant els anys de criança. O potser la nostra manera de fer, tan diferent, **també les fa sentir, fins a cert punt, culpables**.

I potser és aquest últim punt el que hi ha darrere de la famosa frase "Va, no siguis exagerada, que sempre ho hem fet així i no esteu tan malament". Potser hi ha la **culpa**. La sensació de no haver-ho fet prou bé. Potser se senten jutjades, assenyalades.

Crec que és important qüestionar-nos internament què vol dir que **no estem tan malament**. Poder preguntar-nos quin preu hem estat pagant per la **violència** que s'ha exercit sobre les infàncies durant tant de temps. Entendre que el que estem fent, això de voler canviar tantes coses, és molt difícil. I que potser no ho aconseguim en només una generació. Però que estem intentant-ho, estem plantant **la llavor del canvi**. I això és el que importa.

Podem ser conscients internament de la importància que tenen els primers anys de criança. De la importància de la mirada que posem. **De tractar a les criatures com a qualsevol altre persona**. D'entendre què senten, què pensen i que són importants. Al final, si t'ho pares a pensar, l'essència de la criança respectuosa, conscient, o com en vulguem dir, no és res més que això. Entendre que **les criatures són també persones**, i que el que els hi passa i com els tractem importa.

Penso que el que veritablement importa és això: tenir-ho clar nosaltres. Potser podem deixar de donar-li tant de pes a aquestes frases que venen de fora. Perquè solen dir més de que les pronuncia que de nosaltres mateixes.

Si miro a l'inici de la meva maternitat em recordo guerrera. Defensant la meva manera de criar a tort i a dret. Explicant l'evidència científica. Citant l'OMS. I esforçant-me per justificar que aquella era una bona manera de criar. Que era **la MILLOR manera**.

I crec que aquí, quan pensem que la nostra manera de fer les coses és la millor, ens equivoquem. Penso que aquesta falera per justificar i explicar el que fem també té que veure amb la **inseguretat que sentim** al principi. Amb la **por a equivocar-nos**. Amb la inquietud d'estar-ho fent diferent que les nostres mares i pares.

Però, un cop traspassem la inseguretat, és important recordar que les nostres mares, els nostres pares, les nostres àvies, qui sigui que pronuncia aquesta frase, **també pensaven que estaven fent el millor**. I de fet, ho estaven fent. **Segurament feien tot el que podien amb el que tenien**.

Així que potser, quan ens tornin a repetir aquesta frase, podem tenir clara la nostra veritat interna. Però potser pensar, també, des del respecte i la compassió, que responem cap enfora. Si val la pena iniciar una lluita. Si la persona que ens diu això realment té ganes d'aprendre. I si nosaltres volem **desgastar-nos** en donar més explicacions.
[ficientrareport]